

Abstrakt

Výzkum raně novověké krajiny doby baroka byl často spojen s určitým typem idealizace vztahu předmoderního člověka k jím obývané krajině. Na příkladu sedmnácti panství sasko-lauenburských vévodů a jejich dědiček jsem se pokusil ukázat, že přístup ke krajině byl funkčnější a pragmatičtější oproti tomu, jak ho nazírala dosavadní literatura. Šlechtická reprezentace a legitimizace moci byla při dobové krajinotvorbě zdůrazňována stejně jako privilegovanost katolického náboženství. Komparací činnosti Sasko-Lauenburských spolu se specifickou šlikovskou komponovanou krajinou v oblasti Kopidlna, Starých Hradů a Veliše vynikly obecné, nebo naopak některé zvláštní rysy tehdejší krajinotvorby.